

Zpravodaj Klubu čtenářů Bohumila Hrabala

N Y M B U R S K Ý

PÁBITEL

číslo 65

105.
výročí narození
Bohumila Hrabala

Opět v Kersku – už pojednadvacáté

Tak jsme se opět dočkali. Osmnáctý květen roku 2019 se zapíše do historických analýz jednadvacátým ročníkem Hrabalova Kerska.

Znovu jsme stáli před rozhodováním, zda to dvacátým ročníkem neukončit – v nejlepší přestát, říká se – ovšem volání velkého množství lidí, že bez květnového setkání milovníků Hrabalových knih, krásné přírody Kerska a skvělých přátel, kteří sem rovněž jezdí rádi, si už nedovedou svůj život představit, to vyřešilo za nás.

A tak jsme se již na počátku března sešli v tradiční sestavě – H. Liptáková, M. Havlasová, M. Tomčíková, J. Kubová, B. Kuba, J. Černý, J. Řehounek, abychom sepsali na papír, co se nám v průběhu roku vyříklo v hlavách, sčítli „má dáti – dal“. Naštěstí bylo co sčítat, neboť paní hejtmanka Středočeského kraje, Město Nymburk a Postřížinský pivovar mají opět pochopení, za což jim patří naše neskonale díky, stejně jako za menší částky dalším podporovatelům, a sestavili jsme návrh programu. A pak už to jde jako na drátkách – oslovit potenciální hosty, zajistit kapely, divadelní představení, zvukaře, jeviště, cyklojízdu, lavice, stoly a stany, objednat autobus, vypořádat

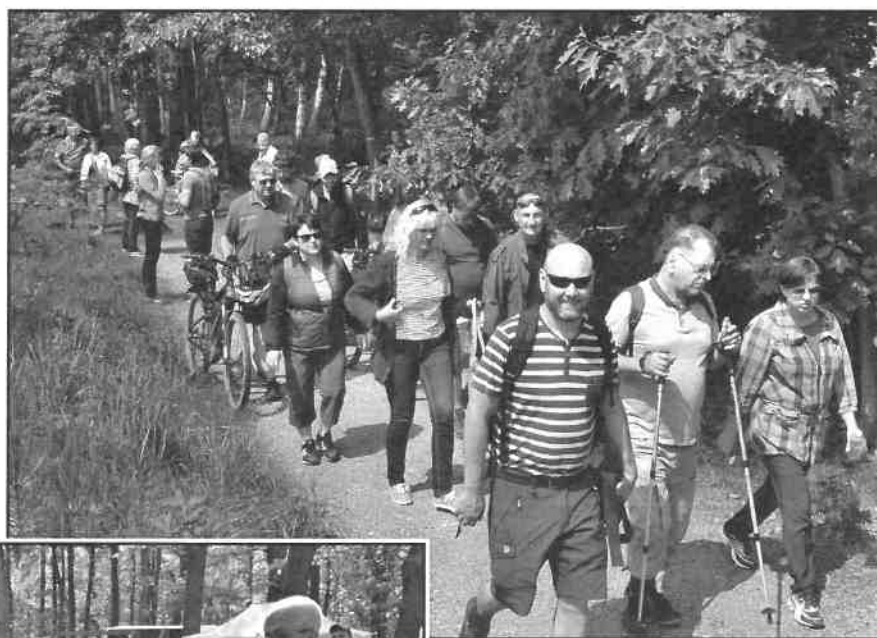
se s tím, že bude zavřena Hájenka, a tak je potřeba více stánků s občerstvením, nezapomenout na toiky, připravit výstavu, vytvořit upomínkové předměty, plakáty, udělat medializaci, vydat a rozeslat Nymburského pábitele...

Na setkání s vámi se těší organizační výbor Hrabalova Kerska.

HRABALOVO KERSKO

21. ročník

sobota 18. května 2019



Za Hrabalem do muzea už jen do června

Už pouze do 30. června bude možné navštívit expozici o životě, díle a osobnosti Bohumila Hrabala v nymburském muzeu. Od prázdnin letošního roku bude muzeum z důvodu rekonstrukce na nejméně dva roky uzavřené.

V pondělí 18. února 2019 totiž schválilo zastupitelstvo Středočeského kraje uvolnění téměř 50 milionů korun, za které dostane budova muzea novou, přívětivější tvář a další pro jeho provoz nezbytné nové prostory. V nich se dokonce najde místo i na Hrabalovo auto. Tak nashledanou za dva roky! Doufáme...

Fotografie z loňského Hrabalova Kerska.

ÚČAST NA HRABALOVĚ KERSKU OČEKÁVÁME VELKOU

Určitě se všichni těšíme, že se již poje-
denadvacáté sejdem na Hrabalově Kersku.

Jako vždy to bude již o desáté hodině do-
polední u Svatojosefského pramene, odkud
se vydáme na necelých osm kilometrů pro-
cházky (jak víme od loňska díky Vláďovi
Kvizovi, který to změřil) Po místech, která
měl Bohumil Hrabal rád. Průvodcem bude
tradičně Honza Řehounek.

Kdo se hodlá zúčastnit, může k dopravě
do Kerska využít zdarma dopravu speciálně
vypraveným autobusem, který z Nymbur-

ka od hlavního nádraží odjíždí v 9 hodin.
Zastavuje a přibírá pasažéry na náměstí
Přemyslovců (9,05), ve Zvěřínku u Temacu
(9,15), v Sadské na náměstí (9,20), v Třebes-
tovicích u obecního úřadu (9,30), v Sadské
u hotelu Modrá Hvězda (9,35) a u hřbitova
v Hradištku (9,50).

V 10 hodin startuje Hrabalova cyklojíz-
da (s doprovodem našich milých knihov-
nic) od hrabalovského posezení U Tří koček
na nymburském Zálabí. Každý účastník ob-
drží při startu očíslovanou „Hrabalovu pu-
tovní knížku“, do níž bude během cesty sbí-
rat razítka. Tři vyloso-
vaní držitelé putovních
knížek se všemi razítky
obdrží při odpoledním
programu odměny.

Ve 13 hodin začne
na lesní zahradě Les-
ního ateliéru Kuba
odpolední program,
i když už před tím bu-
de hrát skupina ToJo
Band.

Následovat bude di-
vadelní představení Po-
střižiny v podání DS
Hálek Nymburk a hu-
dební vystoupení skvě-

lého PSB jazz/swing quintetu Jiřího Ševčí-
ka. Moderátor Vítek Špinka si bude povídat
s několika hosty. Účast přislíbili Jitka Zele-
nohorská (herečka), Libuše Švormová (he-
rečka), Oldřich Vízner (herec), Pavel Nový
(herec), Petr Brukner (herec). Novinkou
budou Domácí úkoly z pilnosti spisovatel-
ky Zuzany Maléřové, tentokrát s herečkou
Marií Drahokoupilovou. Odpoledne uzavře
oblíbený Crossband. Podpisy hostů si budou
moci diváci „uložit“ na Pamětní listy.

Novinkou bude udělení ceny Zlatý Cas-
sius za propagaci dobrého jména Bohumi-
la Hrabala.

Po celý den si můžete poslechnout na-
hrávky z Hrabalova poesiomatu, prohléd-
nout si výstavu maďarských umělců Mo-
mentky z Hrabalovy galaxie či prodejníku
keramické dílny Bronislava a Jany Kubo-
vých. Samozřejmě bude možné si koupit
hrabalovské a nymburské upomínkové před-
měty, je připraven i tradiční keramický pří-
všek s motivem Hrabalova Kerska.

A především budete mít dostatek pro-
storu k tomu, abyste si s přáteli popovídali
v dobré náladě u Postřižinského piva či jin-
ných nápojů a u dobrého jídla v příjemném
prostředí kerského lesa, jenž si stále zacho-
vává atmosféru Slavností sněženek.

Autobus zpět do Nymburka bude vypra-
ven v 17 hodin.



Zuzana Maléřová s Vitkem Špinkou.

~ Kde se co šustlo ~

Městské divadlo v Mostě uvedlo v říj-
nu loňského roku premiéru inscena-
ce Hrabalových Ostře sledovaných vlaků
v dramizaci Zbyňka Srby a Michala Pě-
tíka. Režie se ujal Zbyněk Srba.

V hlavních rolích hrají: Ondřej Dvo-
řák – Miloš Hrma, Jiří Rumpík – výpravčí
Hubička, Jiří Kraus – přednosta, Michaela
Krausová – přednostová, Marcel Rošetzký
– rada Zednicek, Tomáš Vacek – mlékař,
Markéta Hausnerová – Máša, Lilian Fische-
rová – Viktorie, Petra Kasalová – sestřen-
ka, Alexandra Bauerová – Zdenička, Ivana
Zajáčková – paní Svatá, Matyáš Procházka
– důstojník SS...

„Ostře sledované vlaky na scéně mos-
teckého divadla pulzují vtipem i hrabalov-
skou poetikou

Hercům tu skoro dýcháte na záda. Se-
díte přitom na jevišti v půlkruhu definova-
ném jednou z jevištních točen. Tak nějak
ve zkratce vypadají „Ostře sledované vlaky“
na scéně mosteckého divadla,“ říká kritika.

Vlaky má divadlo v repertoáru každý
měsíc.

Institut slavistiky Lipské univerzity,
Moravská zemská knihovna v Brně
a a Univerzita Karlova v Praze uspořádaly
ve dnech 14. až 18. února konferenci s náz-
vem „Pozor, velikáni! Milan Kundera a Bo-
humil Hrabal – nové úvahy“. Jak je patrné

z názvu, byla věnována dvěma mezinárodně
nejznámějším českým literátům druhé po-
lovině dvacátého století.

Konference byla součástí Českého ro-
ku kultury organizovaného Lipskou uni-
verzitou.

V restauraci U Horkých v Praze – Libni
(Koželužská 8) byla péčí nakladatel-
ství 65. pole v pátek 8. března nainstalo-
vána pamětní cedule s textem Bohumila
Hrabala „Je tu jaro – vita nuova“. V té-
to novele Hrabal píše právě o hospodě
U Horkých:

„Můj muž znal tak dobře ty svoje hos-
půdky že věděl ve které hospodě svítí okny
dopolední slunce a věděl kde svítí slunce
odpoledne a mívál hospůdky ve kterých
to odpolední slunce bylo to samé jako do-
polední protože třeba taková hospůdka
U Horkých tam už od osmi hodin svíti-
lo ranní sluníčko a tady bývala a ještě je
od rána plná hospoda protože tady mají
dobré nejen pivo ale i ranní polévky a gu-
láše a vůbec jídla která jsou vedena jako
přesnídávky... A pak tady u Horkých slu-
ničko v poledne se zvolna přesunulo přes
střechu jak říkal můj muž jako fotbalista
který nůžkami dává góly v pádu a přes
hlavu a po jedné hodině už u Horkých sví-
tilo slunce na dvorek a na pánský záchod
a od dvou hodin zase to samé slunce na-

kouklo oknem ze dvora a svítlo a ozařo-
valo za poledne tmavý lokál...“

V rámci programu Prague International
Writing Project čínské společnosti In-
ter Culture Association navštívili Prahu dva
čínští studenti, vítězové literární soutěže –
Jin Huishan a Xu Yichi. Při poznávání čes-
ké literatury se zúčastnili workshopu Tomá-
še Mazala o Bohumilu Hrabalovi, který je
v Číně velmi populární.

Ve středu 24. dubna se v Městské knihov-
ně Lázní Bělohrad uskutečnila literární
beseda Honzy Řehouneka ke 105. výročí na-
rození spisovatele Bohumila Hrabala. Hovo-
řilo se mimo jiné i o jeho pobytu ve zdejších
lázních v červnu 1992, z něhož napsal po-
vídku do knihy Aurora na mělčině.

Ve čtvrtek 28. března uspořádaly Měst-
ská část Praha 8 a sdružení Serpens
v divadle Karla Hackera v Praze 8 – Ko-
bylisy vzpomínkový večer u příležitosti
105. výročí narození Bohumila Hrabala.
Večer málo známých dokumentů a svědec-
tví měl název Hrabalovy stolní slavnosti.

Pravděpodobně až do prázdnin bude z dů-
vodu rekonstrukce zavřena restaurace
Hájěnka v Kersku. Občerstvení na Hrabal-
ově Kersku je ale zajištěno.

Příběh brněnského elegána

V brněnském nakladatelství Legraf vyšla koncem minulého roku neobyčejně zajímavá kniha nazvaná **BONVIVÁN BOHUSLAV KILIAN**. Znalci života a díla Bohumila Hrabala vědí, že JUDr. Bohuslav Kilian byl starším bratrem Marie Hrabalové, spisovatelovy matky. Autor knihy, Mgr. Miroslav Jeřábek Ph.D., se s Kilianovým jménem setkal před více než dvaceti lety při tvorbě diplomové práce, když se mu dostal do ruky prvorepublikový časopis Salon, což byla společensko-umělecká revue Dr. Kilianem vydávaná. Když se o několik let později seznámil s etnografkou Evou Kilianovou, dozvěděl se toho o jejím otci mnohem víc, kromě jiného i to, že vedle Salonu vydával ještě časopisy Měsíc, Der Monat, Středisko a Český ráj. V roce 2012, kdy uplynulo 120 let od Kilianova narození a 70 let od jeho úmrtí, napsal Miroslav Jeřábek několik článků k tomuto tématu, ale až v roce 2016 se mu podařilo vytvořit si podmínky k hlubšímu výzkumu daného tématu a systematickému psaní.

Tolik tedy k úvodnímu slovu autora, který v jeho závěru píše, že knihu věnuje především připomenutí Kilianových vydavatelských projektů zaměřených k propagaci moderního umění, architektury a životního stylu i aktivní obrany demokratické společnosti před nebezpečím nacismu.

Faktografie knihy začíná stručnou historií rodu Kilianů, jmenovitě pak manželů Tomáše a Kateřiny, jimž se 16. července 1892 v Bosenohách narodil syn Bohuslav a o dva roky později dcera Marie. V roce 1898 se rodina přestěhovala do Židenic, do Balbínovy ulice číslo 47, kde se v roce 1914 narodil Marii Kilianové syn Bohumil. V té době měl už jeho strýc za sebou maturitu na C. k. první českém gymnáziu v Brně a byl studentem právnické fakulty české části tehdejší Karlo-Ferdinandovy univerzity v Praze. Po dokončení studií a vzniku Československé republiky pracoval Bohuslav Kilian krátce jako úředník, ale v únoru 1920 založil v Brně společně s Františkem Mackem Veřejnou obchodní společnost Macek a Dr. Kilian, bankovní dům a komisionářství. V listopadu 1923 z firmy vystoupil, ovšem jeho jméno v jejím názvu zůstalo, což se o několik let později, při vyšetřování Mackových podvodů, ukázalo jako ne právě šťastné řešení. V souvislosti s dobou studentských let tu jsou zmíněni i někteří Kilianovi přátelé, mezi nimi i Hrabalův biologický otec Bohumil Blecha a malíř Josef Šíma, jehož navíc připomíná krásná fotografie, na níž je jako dvacetiletý zachycen s devatenáctiletým Bohuslavem.

V další části knihy je čtenář informován také o manželství Bohuslava Kiliana,

kteří uzavřel 14. května 1921 s o sedm let mladší Alžbětou Elou Řihovou, dcerou úspěšného lékaře, v té době považovanou za jednu z nejkrásnějších dívek Brna. Řada otištěných fotografií toto tvrzení potvrzuje. V manželství se v letech 1930 a 1932 narodily dcery Eva a Alena.

V červnu roku 1922 začal vycházet časopis Salon, charakterizovaný jako „ilustrovaná revue pro společnost, sport, divadlo, film, módu a výtvarné umění“. Na podobě nové-



Kateřina Kilianová (uprostřed) se synem Bohuslavem a dcerou Maryškou.

ho časopisu se od počátku podílel také Bohuslav Kilian, který v květnu 1923 převzal jeho vedení od zakladatele Jana Hamáčka. Následující stránky knihy se zevrubně věnují obsahu tohoto neobyčejně kvalitního periodika i širokému spektru významných autorských osobností, což doplňují faksimile titulních stran mnoha čísel a ukázky otištěných fotografií, když na jedné z nich vidíme dvojici V+W s Milčou Mayerovou a na druhé dívku Soňu Červenou s matkou a sestrou.

Na konci roku 1931 opouští Kilian Salon a v lednu 1932 vychází první číslo nového časopisu nazvaného Měsíc, o němž autor říká, že patřil k nejvýznamnějším titulům vycházejícím v době první republiky. Faksimile obálek v počtu více než deset přibližují čtenáři vzhled nového časopisu, o jehož rozšíření za hranice republiky se měla postarat jeho německá verze Der Monat vycházející od srpna roku 1933. Ta byla skutečně k dostání vyjma nacistického Německa ve většině větších evropských měst, ale i v zámoří. Pokud jde o grafickou úpravu a řadu článků, byly obě verze totožné, ale v Monatu se také objevovaly texty významných německých a rakouských autorů žijících v té době v Československu v emigraci, o čemž autor celkem podrobně informuje. Navzdory těžké finanční situaci se Kilian v roce 1930 ujal ještě vydávání literárně-umělecké revue Středisko, dávající prostor autorům bez ohledu na jejich politické zaměření. Se svým mladým spolupracovníkem Františkem Kalivodou se navíc snažil pomáhat rakouským a německým emigrantům žijícím v Brně, k čemuž

se v roce 1938 připojilo získávání vystěhovaleckých víz.

Vydávání Měsíce i Monatu pokračovalo i po 15. březnu 1939, ale obě revue byly společně s asi dvaceti dalšími českými časopisy postiženy v květnu 1941 hromadným zákazem. Svůj vydavatelský entuziasmus osvědčil Bohuslav v těžké době Protektorátu vydáním samostatné publikace Český ráj v únoru 1942, koncipovaného jako povzbuzení porobeného národa. To byl bohužel jeho poslední vydavatelský počín, protože 25. února 1942 v nedožitých padesáti letech Bohuslav Kilian umírá. V té době byl ovšem již v hledáčku gestapa, kterému asi neuniklo, že ve své vile ukrýval někoho ze svých přátel unikajících před zatčením. Dokladem toho je fakt, že dva dny po Kilianově úmrtí podniklo gestapo v jeho domě razii.

Jednu ze závěrečných kapitol věnoval autor vztahu Bohuslava Kiliana s jeho synovcem Bohumilem Hrabalem. Svého strýce Bohumil navštěvoval v jeho vile v Obřanech v době, kdy pobýval u svých prarodičů v Židenicích. Po smrti dědečka Tomáše Kiliana v červnu 1925 rodina usoudila, že nejlepší bude, když Bohumil bude bydlet s ovdovělou babičkou a začne studovat v primě Českého státního gymnázia, kde před třinácti roky maturoval jeho strýc. Ten měl také Bohumilovi se studiem pomáhat, ale navzdory tomu primán propadl ze šesti předmětů a proto bylo rozhodnuto, že v září 1926 nastoupí do primy nymburské reálky a během prázdnin před tím bude strýcem doučován. Prázdninové doučování se opakovalo ještě o prázdninách po kvartě, ale Bohumil navzdory potížím posléze odmaturoval a v roce 1935 zahájil – stejně jako před dvaceti lety jeho strýc – studia na právnické fakultě, která po válečném přerušení dokončil v roce 1946. Ve svých textech později vzpomínal na své pobyty v Židenicích i návštěvy v Obřanech a vyslovoval obdiv ke strýcově práci na časopisech Salon a Měsíc. U strýce Boba, jak mu říkal, se setkával se společností vzdělaných a nadaných lidí. I když jejich rozhovorům tehdy ještě příliš nerozuměl, je jisté, že se mu tyto zážitky vryly do paměti a později ho, stejně jako strýcův humor, postupně ovlivňovaly. Obdobné to bylo jistě i s módou a elegancí, o čemž svědčí v závěru kapitoly otištěná fotografie nymburského maturanta.

Knihy přináší pozoruhodné informace o kulturním a společenském prostředí vzdělaných středních vrstev předmnichovské republiky, o kvalitních osobnostech svojí prací k tomu přispívajících, ale i o těžkostech tuto činnost provázejících.

Její zpracování je výsledkem náročné badatelské činnosti, o čemž svědčí dlouhý seznam pramenů a literatury. Důležité je také obrazové doplnění více než dvou set stran textu, které přináší velké množství dobových fotografií, dokumentů a ukázek z vydávaných časopisů. Výtisk je skvěle zpracován také po grafické a knihařské stránce, a jako zajímavý doplněk je na vnitřní straně tvrdých desek vložen Plán velkého Brna z roku 1925.

Ivan Kott

KDO JE KDO v životě a díle Bohumila Hrabala

Jiří Šmejkal začal v roce 1945 navštěvovat Státní grafickou školu v Praze, a stal se tak spolužákem Vladimíra Boudníka, Jaroslava Rotbauera, Milana Bubáka, Zdeňka Boušeho, Josefa Krauera, Hanese Reegena a dalších pozoruhodných osobností. Jednalo se o mladé lidi, kteří do dospělého světa vstupovali pod tíhou válečných zkušeností a hledali své místo ve společnosti. Přes Vladimíra Boudníka se Jiří Šmejkal seznámil s Bohumilem Hrabalem, začínajícím spisovatelem, a brzy vstoupil do několika jeho próz. Šmejkal s Boudníkem spojovalo pevné přátelství. V padesátých letech se dělili i o libeňský ateliér.

V roce 1954 totiž přidělil Obvodní národní výbor v Praze 8 Jaroslavu Rotbauerovi na základě jeho žádosti prázdný sklep v ulici Na Žertvách. Rotbauer svůj požadavek odůvodnil mimo jiné tím, že se společně s Jiřím Šmejkalem budou účastnit tehdy známé prorežimní Jiráskovy soutěže a potřebují ateliér. Šmejkal vyráběl z hlíny luckého bojovníka, Rotbauer maloval v nadživotní velikosti Jana Sladkého-Kozinu a stál Šmejkalovi modelem. Malý Šmejkal ale neměl na tak důstojnou postavu našich dějin potřebné proporce, a proto maloval Rotbauer Kozinu podle sebe v zrcadle. Někdy mu však jako model vypomáhal i Boudník. Při stěhování sochy na místo konání soutěže umělci zjistili, že při odlévání sochy do sádry došlo k nějaké chybě. Lucký bojovník byl totiž těžký, ale zároveň i velice chatrný a při přepravě mu upadla ruka, kterou musel Šmejkal narychlo vyspravit a přilepit. Ani jeden z přátel v soutěži nakonec neuspěl.

Po jejím skončení již Rotbauer ateliér příliš nevyužíval, a tak v něm pracoval jen Šmejkal. Postupně se tento prostor stal velmi navštěvovaným místem. Konaly se zde například čtenářské večírky. Různí autoři, mezi nimi i Hrabal, na nich četli ukázky ze svých prací. Chodili tam výtvarníci Oldřich Jelínek a Adolf Born, literáti Vladimír a Stanislav Vávrové nebo Jiří Šmoranc a také Boudníkovi přátelé z továrny – Václav Žížala, Karel Koukal nebo fotograf Jaromír Pergler.



Tomáš Šmejkal pokračuje v práci svého otce Jiřího.

V lednu roku 1957 se Boudník se Šmejkalem rozhodli, že zde uspořádají společnou výstavu. Jednomu z přátel Boudník napsal: „Dalším činem je soukromá výstava v libeňském ateliéru, kterou jsme instalovali s Jirkou Šmejkalem. V nedávných mrazivých dnech jsme k tomuto účelu zřizovali jednu místnost. Při bílení a mytí špíny mně popraskaly ruce, takže je teď mažu vším možným, abych je dostal do trochu normálního stavu. Ze středy na čtvrtek jsme nešli vůbec spát a ve čtvrtek večer jsme zahájili. V místnosti asi 6 a 1/2 x 3 a 3/4 metrů máme celkem 40 záramovaných věcí a jednu sošku. Já mám 14 prací, Jirka se soškou 27. Výstava ukazuje náš vývoj od roku 1950.“

Jiří Šmejkal, Vladimír Boudník a Bohumil Hrabal

V následujícím dopise pak Boudník poznamenává: „Naše výstava v Libni je výstavou pro osobní známé. Vidělo ji doposud pouze 30 lidí – během týdne.“

Na začátku března v pak v Boudníkovi korespondenci dočteme toto: „Naše výstavka v Libni ještě trvá. Je o ni občas zájem. Dva třídní kontrasty vystavují. (Školní třída) Já a Šmejkal. Navštívili jí asi 70 lidí.“

Boudník neměl v této době naději na úspěch na oficiální scéně. Jeho umění se totiž nedalo vtěsnat do kategorie socialistického realismu. Šmejkal nebyl se svými brouky a motýly pro režim tak problematický, jeho suché jehly nosili k posouzení i Maxi Švabinskému, ale ani on nedokázal žít v nastoleném režimu. Šmejkal i Boudník byli dva outsideři snící o velkém umění, ale i úspěchu, kterého nemohli nikdy dosáhnout.

Podívejme se, jak Hrabal literárně zachytil tuto dobu. První ukázka je z *Pábitelů*, kde se stal Jiří Šmejkal předobrazem Jiřího Burgána, ve druhé s názvem *Zrada zrcadel* je panem Valeriánem, a ve třetí hovoří spisovatel ústy své ženy o libeňském ateliéru Šmejkal a Boudníka, oba jsou již uváděni pod svými pravými jmény.

Pábitelé:

Pan Burgán ukazoval srpem na obrazy a hovořil: „Tak prosím, náš chlapec, když maloval tenhle Západ slunce na jihočeském rybníčku, tak si obul o jedno číslo menší botky, když maloval tenhle Motiv z Karlštejna, tak si skrz kramflek zarazil do patky půlcentimetrový hřebíček... Tady, když náš chlapec pracoval na Bukovém lese u Litomyšle, tak zase celý den nešel na malou stranu... a tady prosím, když náš hoch tvořil Pasoucí se koně u Přibyslavi, tak stál po pás ve smradlavé bařině... Když maloval Na vrcholku hory, tak se zase před tvořením tři dny postil...“

Zrada zrcadel

Pan Valerián nabíral zednickou lžící z kalfasu bílou tekutinu a naléval ji do otvoru v hlavě luckého bojovníka. Tetička sáhla starostlivě Valeriánovi do vlasů a polekala se:

„Vidíte? Vypadávají mu vlásky, ale jak!“

„Tetka, pro milosrdenství, nesor,“ zakřičel umělec, „furt se jede! Do toho!“

Ale lucký bojovník se rozpraskl v rozkroku a bílý kosárek mléčné sádry pleskal na cementovou podlahu.

„Tetka,“ zařval pan Valerián, „honem strč pazoury bojovníkovi mezi nohy!“

„Já jsem chodila do kostela,“ řekla.

„Kušuj! Poslední prachy jsi mi dala na sádru. Honem, nebo nám ten bojovník vyteče!“

A tetička si utřela ruce o sukni a potom zastrčila prsty a zapala jimi díru v bojovníkově rozkroku.

A pan Mítánek se díval do zrcadla a žasl. Vše bylo v tomhle sklepe ještě jednou.

„Honem, bojovníkovi praskly záda!“ zakřičel pan Valerián a dál se shýbal a nabíral zednickou lžící tekutou sádku.

Pan Mítánek přiložil dlaně na formu bojovníkových zad, cítil, jak svýma rukama zahojil praskliny.

„Pro pořádného soudruha není lehký bejt dneska na světě,“ řekl zedník a posadil se na lešení vedle kalfasu, houpal botama těsně vedle stařenčiny hlavy, ale ona se modlila dál. Zedník zastavil botu nad její hlavou a tkanička se lehce dotkla modré rádiovky, ale stařenka byla dál spojena zavíracím špendlíkem s hierarchií nebes.

Ta zrcadla ve sklepním ateliéru byla od cementové podlahy až ke stropu a panu Mítánkovi došlo, proč domovnice podávala zmatené hlášky, že ve sklepech jsou pořád dva, ale nikdy ty dva neviděla vycházet ze sklepa, vždycky odcházel jen jeden. A v koutě viděl pan Mítánek stát nikoliv mechanický mandl na mandlování prádla, ale obrovskou satínírku, válce dlouhé skoro dva metry, všecko v dubových kládách a trámech.

Vuta nuova:

Vladimír měl jistě Jirku rád protože spolu chodili do školy grafiky a potom Vladimír když někdy udělal větší formát těch svých mě-

děných nebo duralových matric měl možnost si to vylisovat do grafických listů na prese Jirky... A Jirka ten čas pracoval pro časopis Příroda a Vesmír a byl nadšený a sám mi jednou předvedl jak dělá ty grafické listy motýlů a já jsem nevyházel z udivení jak Jirka tak maličkou destičku z mědi zasunul do gigantického presu a jak ten pres řinčel a vydával takový rámus když přetáčel tu destičku na druhou stranu takový randál jedině vydávaly ty mašiny u nás na Hrázi když gigantické stroje výzkumného ústavu zvolna trhaly hřídele a zkoumaly jejich tažnost...[...] Jale Jirka věděl svoje věděl že budoucnost bude jeho že budou jednou tou jedničkou až dodělá ten Sen o mém otci na kterém budou jeho spícího tatínka obklopovat všichni motýli a motýlci světa...[...] Ja teš stiskl knoflík a randál ustal a Jirka z ohromného oválu zvednul destičku ne větší než krabička od sirek a odlepil plyšový čtvereček a pinzetou odlepil od matrice maličký grafický list a položil jej přede mne a opravdu ten grafický list nebyl větší než poštovní známka a byl na něm krásný motýlek... To je co? řekl Jirka a můj muž řekl... Jirko já nechci předbíhat ale ty jseš budoucí národní umělec...
Eva Čapková

V Jeleniej Górze si připomněli 105 let Bohumila Hrabala

Ve středu 27. března se v Jeleniej Górze v Polsku slavily 105. narozeniny Bohumila Hrabala. Osłavy připravil diskusní klub Czeski čtvrtek nebo Inny dzień tygodnia, který se setkává ve zdejším knihovně.

Pozvání přijalo pětadvacet milovníků pábitelství, lyrických poém, pražské ironie a idyly dětství.

Osłava odstartovala v 17 hodin. Na programu bylo velmi zajímavé nadšené vyprávění Ryszarda Borowského, člena Klubu čtenářů Bohumila Hrabala, o místech spojených s Bohumilem Hrabalem a o jeho literárních inspiracích. Řadou anekdot vyvolal u hostů veselou náladu. Nakonec pozval všechny na Hrabalovo Kersko – setkání příznivců tvorby a osobností Bohumila Hrabala, promítáním fotografií z minulých ročníků.

Druhou část setkání zahájil Tomasz Jaskułowski, koordinátor klubu, ukázkou filmu Jiřího Menzela Ostře sledované vlaky. Během sledování filmu jsme mluvili o tom, jak bylo oscarové dílo Jiřího Menzela a Bohumila Hrabala přijato v Polsku, a proč filmové kritiky nerozuměly, nebo oficiálně nechtěly rozumět významu filmu.

Ukázky z filmů Perličky na dně iniciovaly diskuse o surrealismu a realismu v Hrabalových povídkách a o filmové Československé nové vlně. Se zájmem jsme se dívali na Bohumila – herce.

Tuto část uzavřely fragmenty filmu Postřižiny. Pár okamžiků jsme strávili s rodinou Bohumila Hrabala. Hlučný strýc Pepin a krásná Marie nám ukázali idylický svět dětství a dobu, která se už nevrátí.

Hosté narozeninové párty mluvili o svých zkušenostech s Hrabalovou tvor-

bou, o tom, co se v ní komu líbí a co je v ní z hlediska čtenářské recepce obtížné. Každý měl svůj tip, což znamená, že rozmanitost prózy Bohumila Hrabala je její obrovskou hodnotou a knihy se stále těší popularitě.

Pro účastníky bylo připraveno sladké občerstvení v české chuti. A na závěr jsme připili na zdraví literatury a Hrabalových knih zlatými bublinkami Kozla z Velkých Popovic.

Joanna Jagodzińska



Ryszard Borowski v klubu Czeski čtvrtek

Přečtěte si...

Jaroslav Gross doporučuje: Institut pro studium literatury vydal elektronickou knihu Annalisa Cosentina Čtení o Bohumilu Hrabalovi – rukověť otevřeného díla.

Čtení o Bohumilu Hrabalovi přináší kritickou reflexi autorova díla, která je reprezentována hlavně pracemi, jež se věnují obecnějším problémům literární poetiky a snaží se Hrabalovy texty i myšlení analyzovat v souvislosti s evropskou kulturní a literární tradicí 20. století. Kniha zahajuje nakladatelský kritický rozbor, který v roce 1956 Hrabalovu psaní věnoval Václav Havel; dále jsou v ní zastoupeny další mezní-

kové studie (Emanuel Frynta, Jan Lopatka, Josef Zmr, Milan Jankovič), opomenuta nezůstává ani zahraniční reflexe (Giuliana Polenta) a biograficky laděné texty (Josef Škvorecký, Jan Zábrana, Jan Skácel). Zařazené autorské texty autoreflexivního rázu upozorňují na esejistický prvek jako na relevantní složku spisovatelova díla a na esejistickou kvalitu jeho psaní. Jakkoli byly do antologie vybrány texty především s přihlédnutím k jejich zaměření na širší estetické a literární souvislosti, zaznívá v nich rovněž leccos podstatného o svěbytnosti jednotlivých děl Bohumila Hrabala. Tato kniha tedy nakonec předkládá nejen průřez kritickou reflexí Hrabalova díla, ale také hrubou charakteristiku autorovy poeti-

ky v jejím vlastním vývoji. Svazek uzavírají výběrové bibliografické soupisy Hrabalova díla a literatury o něm a rejstříky.

Ryszard Borowski doporučuje: V loňském roce byla v Polsku vydána kniha Bohumila Hrabala Piękna rupieciarnia (Rozhovor sám se sebou). Jde o druhé vydání, rozšířené o povídky, např. Za Budejovicemi, Pearl of Love Stories, Hospodářský zážrak, Ze zápisů spisovatele, Jednoho dne, Já a semafor, Jezdil jsem světem zadarmo, a dopisy: Z korespondence s Pipsi, Z korespondence Karlu Maryskovi. Vybral je a přeložil Aleksander Kaczorowski. Pro milovníky Bohumila Hrabala jsou to vpravdě krásné perličky.

Z dopisů přátel Hrabalova Kerska

Milí přátelé, organizátoři Hrabalova Kerska!

Musíme přiznat, že se na následující setkání v úžasném prostředí zahrady Lesního ateliéru Kuba těšíme hned po skončení toho předchozího. Je to totiž tak perfektně zorganizovaná akce, v naprosto úžasném prostředí, a natolik pohodová a nabitá pozitivní náladou, že bychom si dovedli představit i několikrát konání v průběhu roku.

Víme však, že to nejde. Dovedeme si představit, kolik příprava vyžaduje práce, zvláště když, jak víme, to všechno děláte nad rámec svých pracovních povinností a věnujete tomu velké množství svého volného času, který byste určitě uměli využít i jinak. O finanční náročnosti ani nemluvě. Kdybychom nebyli staří, určitě bychom rovněž přiložili ruku k dílu, leč staří a neduhy nám to nedovolují.

Tak alespoň apelujeme na ty mladší, kteří do Kerska rovněž rádi jezdí – zkuste pomoci. Zeptejte se u informačního stánku při vchodu, kde se každému s úsměvem věnují milé knihovnice, jak byste mohli pro příští ročník přispět, čím pomoci. Určitě je jednodušší prostě přijet, dát si pivko a poslouchat úžasný připravený program. Ale jsme přesvědčeni, že ten, kdo alespoň „dřívko přiloží“, má pak radost dvojnásobnou.

Těšíme se na již jednadvacáté Hrabalovo Kersko (pro nás bohužel teprve třinácté), budeme-li zdraví.

Jan a Hedvika Soukalovi z Prahy

Ahoj, hrabalovští kamarádi. Tak je tu zase Hrabalovo Kersko. Pro mne smutná zpráva, neboť na něj nemohu přijet. Už zřejmě nikdy. Jsem cukrovkář, přišel jsem o nohu a nějaké výlety už si nemohu dovolit. Tak Vám alespoň budu držet palce (na rukou, na nohou by mi jeden k držení chyběl), aby vyšlo počasí a všechno správně klaplo. A pak si s potěšením přečtu, že bylo zase krásné a navštívené stovkami lidí.

Mám na sekretáři pověšené keramické přívěsky ze všech ročníků, kterých jsem se zúčastnil. Bylo jich patnáct. A protože mi slíbil můj přítel Honza Řehounek, který mne do Kerska v roce 2004 přivedl, že mi ten letošní přiveze, nebude mi chybět další. Na dálku vám mávám a věřím, že to zase bude, jak by řekl doktor Gruntořád, poetické odpoledne.

Jaroslav Pavelka, Liberec

Hrabalova galaxie v Národním divadle

Ve čtvrtek 7. února byla v provozní budově B Národního divadla v Praze otevřena na celý měsíc výstava Momentky z Hrabalovy galaxie.

V červenci 2017 jsme měli možnost tuto výstavu maďarských umělců z „Fekete Ökör Baráti Kör“ – „Kruhu přátel Černého vola“ vidět v nymburském pivovaru. Nicméně i v Praze překvapila. Zaprvé silou umělecké výpovědi, kterou maďarští malíři a sochaři odkrývají osobnost a dílo Bohumila Hrabala, za druhé tím, že tu byla vystavena řada neznámých exponátů. Z toho je patrné, že ač se jedná již o čtyřiatřicátou reprízu (dvacetkrát v Maďarsku, jednou na Slovensku, potřetí v Čechách), je kolekce stále živá, je doplňovaná novými díly.

Zatímco se scházeli návštěvníci vernisáže, přišlo jich kolem sto padesáti, hrál na harmoniku a zpíval Pepa Čečil.

O osmnácté hodině výstavu zahájili velvyslanec Maďarské republiky v Praze Miklós Boros a ředitelka opery Národního divadla Silvia Hroncová. Poté zapěli několik ukázek z opery Don Hrabal sólisté opery ND Román Janál (Bohumil Hrabal), Lenka Šmídová (matka) a Jana Sýkorová (Pipsi).

Za Klub čtenářů Bohumila Hrabala se vernisáže zúčastnili Milan Čejka s manželkou, Jana a Broňa Kubovi, Honza Řehounek, Tomáš Mazal a Ivan Kott. Po zahájení jsme setrvali v přátelských rozhovorech jak s účinkujícími, tak s maďarskými přáteli. I když tady byla komunikace trochu složitější, jen s Lacim Polgárem, který mluví hezky česky, si člověk pokeká. Ostatní, ač jsou velmi milí, umí jen Ahoj.



Pepa Čečil

Epilog ...a prozatím se posadíme do hostince U Černého voľa nebo někam jinam. Venku padá sníh, uvnitř pulzuje život, někdo si objednáva hermelín s topinkami. Debatujeme o výstavě. Výstava je o „obyčejném člověku“, který píše, ale ne o spisovateli, který žije „obyčejný život“. Naše odpovědi jsou o něm takové, čím pro nás byl, jak jsme mu rozuměli a jak nás inspiroval v práci. A pak už nám číšník přináší další „pivní lustr“, který vypijeme společně, ale to už se otevírají brány duše.



Maďarští umělci při vernisáži: Tamás Asztalos, András Hagymásy, Gábor Homolya, Miklós Orvos (vzadu), László Ladócsy a János Rónaszegi.

K výstavě byl vydán reprezentativní katalog. Vybrali jsme z něj několik zajímavých ukávek.

Tamás Asztalos

Pivařská 10°

Jedna – O žízeň se jedná.
 Dvě – Jezulátko pije též.
 Tři – Kdo dřív výčep spatří.
 Čtyři – Půl litry k nám míří.
 Pět – Pěnou vábí svět.
 Počítej do šesti – Pitím chuť se pěstí.
 Nezapomeň sedmou – Sklenici pozvednout.
 Následuje osmička – Stále plná polička.
 No a potom od deváté – Už se s pivem vcelku znáte.
 A nakonec do desíti – Teď už musíš uvěřiti!
 Když neveríš, nehaj toho,
 „Huszár“ Laco dopíše ho.



Socha Balázse Kocsise Směrem ven.

László Polgár

Letět s Hrabalem

Ach, pane Bohumile, pane Bohumile, já jsem taky nedávno letěl, a dokonce s vámi!

Ne sice svíslé jako vy, ale vodorovně. A taky ne schválně, nýbrž pouhou náhodou. Já jsem nekrmil holuby, ale vedl jsem naše přátele na protější břeh. Stalo se to ve chvíli, kdy jsme odcházeli z vašeho pamětního večera, v noci z pátku na sobotu. Ach, Bohumile, Bohumile, najednou se mi dočista ztmělo před očima, a přestože jsem nic necítil, přece jen to bylo strašné, když se nad tím takhle dodatečně zamyslím. Protože, víte, doktore Bohumile, já jsem tenkrát a tam ještě nechtěl letět, ani jsem nechtěl krmit holuby. Chtěl jsem jenom svým kamarádům, kteří jsou mimo chodem i vašimi kamarády, ukázat výlohu knihkupectví naproti přes ulici, kterou jsme aranžovali na vaši počest. Těsně předtím jsme totiž na druhé straně ulice oslavovali právě vás, vaše sté narozeniny, v hospodě nesoucí vaše jméno. A tak jste tam byl s námi i vy, Bohumile! A byli tam všichni naši společní přátelé, byl tam pan Mazal, který o vás píše opravdu nádherné knížky a všemi možnými způsoby popularizuje vaše knihy. Pak tam byl také pan Krobot, který po celé Evropě, v českých zemích, ale samozřejmě i u nás inscenuje dramatizace vašich děl. A byl tam i váš oblíbený hostinský z někdejší hospody U Hynků. A představte si, milý Bohumile, že takto pospolu, v této sestavě, je k nám zavedla Via Hrabal. Po té přijeli – nebo ani nepřijeli, vždyť i oni spíše létají, proletěli už půl světa, jenom proto, aby od Říma po Peking rozšířili vaše překrásná slova. Via Hrabal – no řekněte, není to obdivuhodné? Téměř vidím, dokonce i teď, jak za sebou jednomotorové le-

tadélko táhne ten nápis a krouží s ním v Nymburku nad říčním břehem, nad mostem, nad pivovarem, později i nad Kerskem a Libní! Via Hrabal – opravdu povedená slovní hříčka na nebi, ale co slovní hříčka! – Spíš prstenec objímající Zemi!

Toto vše se událo v Budapešti, pane Bohumile, v roce 2014, k vašim stým narozeninám.

Po pravdě řečeno, milý doktore, my jsme vás celý ten rok oslavovali prakticky neustále, my, kteří rádi čteme, co jste napsal, my, kteří rádi chodíme po vašich stopách, jak v Nymburku, tak v Praze i v Budapešti. Určitě taky víte, milý Bohumile, že vaši kamarádi přijeli ten víkend do Budapešti právě kvůli tomu. Druhý den měli totiž na té velké, obrovité kulturní lodi o vás, o vašem životě a díle, přednášku. No, to je tedy opravdu hezké! – říkáte si, pane Bohumil, je-li moje tušení správné. Jako bych slyšel sám sebe! Vždyť přesně totéž jsem si říkal i já se zlomeným křídlem v nemocnici, protože tu přednášku, která byla o vás, věnovali mně, pane Bohumil, za ten moc hezký let, co jsem jim předvedl večer předtím. A představte si, že tam na té kulturní lodi tenkrát taky porota hodnotila filmy, které byly o vás. Není to zvláštní? V těch pochopitelně hráli jináčci herci, však víte, takoví ti civilní Gary Cooperové, které jste měl rád i vy, pane Bohumil!

A jestlipak víte, milý Bohumile, že v onom roce Rytíři kulatého stolu nazvaného podle vás a členové Kruhu přátel Černého voľa rovněž pořádali nesmírnou spoustu akcí

a oslavovali všude, kde se dalo, že jste se narodil přesně před sto lety? A teď mě napadá, Bohumile, že byste vlastně mohl napsat, jaký je to pocit, když člověk čerstvě dovrší století. Protože vy už tu zkušenost máte, na rozdíl od nás. Protože vy už tu zkušenost máte, na rozdíl od nás. Protože vy jste už teď starší než celé tohle tisíciletí! Víte co? Já vám o tom aspoň stručně poreferuji, pane Bohumil! Rok jsme hned na začátku zahájili s jedním vašim starým spisovatelským kolegou a československým krajanem. Lajos Grendel vyprávěl o vašich společných zážitcích. Škoda, že jste nemohl být u toho! A věčná škoda, že jste neslyšel ani náš večerní čtecí maraton, Bohumile! Ačkoli na ten přišel i náš přítel Miloš Vnuk, Pražák, díky kterému se čtlo nejen maďarsky, ale jeden z vašich textů zazněl i v češtině. Tak krásný večer, aby pohledal, pane Bohumil! Opravdu škoda, že jste se na něj nemohl dostavit! A bohužel ani jinam. Například do pešťské Cizojazyčné knihovny, ta je, víte, za Matyášovým sklepem, nedaleko kavárny Centrální, kde jste kdysi taky byl. A přitom právě v této knihovně se konala výstava výtvarných děl inspirovaná vašimi texty.

A titíž maďarští umělci uspořádali ze své vámi podněcené tvorby výstavu i v Praze, navíc na nejlepším možném místě: na Starém Městě, ale hodně blízko k Novému Městu. V Maďarském institutu, pamatujete, jen kousek od pivnice U Dvou koček. Zato na knižním veletrhu na Výstavišti, v jehož okolí se chodilo do hospody U Sojků a do Plzeňského dvora, se bohužel plánovaná výstava nakonec neuskutečnila. I ty hospody od té doby, co jste do těch míst naposledy zabloudil, zanikly, a možná právě proto, se nakonec nekonala ani v libeňské synagoze, za vaší někdejší „domovskou hospodou“ U Hausmanů. Místo toho se však pořádala v jihoslovenském Komárně a na několika mís-

tech v Maďarsku: na festivalu Ördögkatlan v Nagyharsányi a ve Mlýně v Szentendre.

Zahrádkáři i v onom roce obdarovali svou milovanou lesní osadu akcí Hrabalovo Kersko, v roce 2014 tak učinili už po šestnácté. Ovšem já jsem na ní tentokrát – stejně jako vy, pane Bohumil – nemohl být osobně přítomen, protože po vodorovném letu se mi příliš pomalu hojilo zraněné křídlo.

Určitě jste ale viděl, Bohumile, včdyt' z té výšky, kde nyní dlíte, se vám na věci dole nabízí nerušený pohled, že o vás v České republice vyšlo dokonce několik nádherných a užitečných knih. A vaše maďarské nakladatelství Európa začalo znovu vydávat vaše životní dílo. Z radosti nad novou edicí hostili páni nakladatelé zájemce během Týdne knihy právě Pepinovou desítkou. Také několik maďarských časopisů si připomnělo vaše narozeniny zvláštními čísly. S vydáním ke stému výročí narození Bohumila Hrabala se hned na začátku roku přihlásil Hévíz, v průběhu roku Irodalmi Nagyvilág. A jedno bylo zajímavější než druhé, věděli jste to, Bohumile?

I budapešťští filozofové se samozřejmě činili, seč mohli; uspořádali vědeckou konferenci pod názvem Hrabal 100 – Příliš tiché narozeniny. O vás. A ve společenském domě Óbudai Táraskör se konalo čtení a otevřeli tam výstavu grafických prací, které vytvořil Vladimírek (Vladimír Boudník), Bouše a Hamera, ale také vašich koláží, Bohumile.

A představte si, milý Bohumile, že nedaleko toho místa, kde jste i vy měl v Budapešti autogramiádu, však víte, poblíž náměstí Lúczy Blahové, kde pořád fouká, je ta hospoda, co nese vaše jméno a co se v ní čepují samá nymburská piva! To by se muselo ukrutně

líbit Maryšce, Francinovi i Pepinovi! No a tam, v té hospodě, před kterou jsem tak hezky a vysoko letěl, jako neletěl ještě nikdo jiný než dva slavní fotbaloví brankáři, Paul Robinson a Lev Jašin, je hostinský, můj doktor Orvos, jehož jméno skutečně znamená lékař, a ten o vás také vydal dvě nádherné brožurky! Protože větší básník nymburského piva, než jste vy, se dodnes nenarodil!

Zkrátka a dobře, jak už teď nepochybně vidíte i vy, Bohumile, fakt, že vám právě bylo sto let, jsme oslavili opravdu velkoryse. Škoda, že jste se těch akcí nemohl zúčastnit! Ale já jsem na některých byl a byl jsem na nich i za vás. A právě proto mi, prosím, promiňte, že jsem tu zatím zůstal, ale víte, tenkrát na jaře, po těch vašich narozeninách, se mi ještě vůbec nechtělo odletět, pane Bohumil!

Ale jednou přijde čas, kdy opravdu poletím s vámi, a potom se tam nahoře sejdem, pane Bohumil! A už teď vím, že U nebeského tygra, ve společnosti rajských piv, bude sedět i Egon Bondy, kurva fix!



Jedna z instalací na výstavě.

Velevážená redakce Nymburského pábítele!

Jsem více než deset let členem Klubu čtenářů Bohumila Hrabala a po celou dobu intenzivně sleduji Vaši činnost a všechny Vaše aktivity. Bohužel, jelikož bydlím v Bohumíně u Ostravy, vzdálenost od Nymburka, Kerska a dalších lokalit, kde pořádáte své akce, mi nedovoluje se jich v dostatečné míře zúčastňovat. Mám zatím na svém kontě pouze dvě návštěvy Hrabalova Kerska (na tom druhém jsem se stal spoluvítězem soutěže o nejhezčí tričko s Hrabalovským motivem).

Je mi jaksí líto té pasivity, které jsem se za léta svého členství dopouštěl. Proto jsem se rozhodl, zaslat vám fotografii svého obrazu, který jsem věnoval životu Bohumila Hrabala. Je mi jasné, že tato tematika byla zpracována nesčetněkrát, přesto mi to nedalo, znovu pro sebe toto téma výtvarně otevřít.

Hrabala jako spisovatele jsem začal vážněji vnímat zhruba v čase ukončení mé vo-

jenské služby, kdy bylo nutno vstupovat do života a já jsem vůbec nevěděl jak. A tu se mi jako blesk z čistého nebe zjevil fenomén Hrabal, jenž mi ukázal, kterak možno plnohodnotně žít i v prostředí továrny a kulturní periferie, kterou tehdy Ostravsko (tak podobné jeho Kladnu) bylo. Od mé hrabalománie uplynulo již téměř třicet let a já si stále nesu následky té mé mladistvé choroby v podobě neutuchající touhy po četbě literatury, kdy



jsem intenzivně probádal tvorbu všech těch šrajbrů, které mi mistr Hrabal doporučil, a šel jsem ještě dál a jdu stále vstřícně poznání věčnosti a nekonečna prostřednictvím četby. A tak se mými životními druhy stali pánové Ladislav Klíma, Jakub Deml, Egon Bondy, L. F. Celine, Henry Miller, Artur Shopenhauer a další a další. A echo Hrabalových textů Příliš hlučná samota, Autičko, Jarmilka, Něžný barbar a Vita nuova mi v uších zní dodnes a už asi nikdy znít nepřestane.

Tak jsem si dovolil svým obrazem vzdát hold člověku, který naprosto zásadně a jako málokdo jiný (ač jsem se s ním nikdy osobně nesetkal) naprosto zásadně ovlivnil můj život. A proto Vám fotografii svého obrazu posílám.

I to, že dnes, mimo své občanské povolání, působím jako předseda uměleckého spolku Bart Bohumín, je důsledkem mé celoživotní vnitřní kontinuity s tvorbou Bohumila Hrabala.

S pozdravem Vladimír Pustówka

Zpravodaj Klubu čtenářů Bohumila Hrabala Nymburský pábítel, květen 2019. Registrace: MK ČR E 1088777. Vydavatel: Městská knihovna, Palackého 1749, 288 02 Nymburk, tel.: 325 512 723. Šéfredaktor: Jan Řehounek, Všeclapská 1666/6, 288 02 Nymburk, tel. 603 238 523, e-mail: jan.rehounek@seznam.cz. Grafické zpracování: Vladimír Kvíz, Ječná 26, 288 02 Nymburk, tel.: 603 415 060, www.kviz.cz, e-mail: vladimirkviz@gmail.com. Tisk: Tiskárna Boftisk, Potoční 1847, 288 02 Nymburk, tel.: 737 419 930, www.boftisk.cz. Pro členy Klubu čtenářů Bohumila Hrabala zdarma, volně prodejné výtisky 10 Kč. Náklad 200 ks.